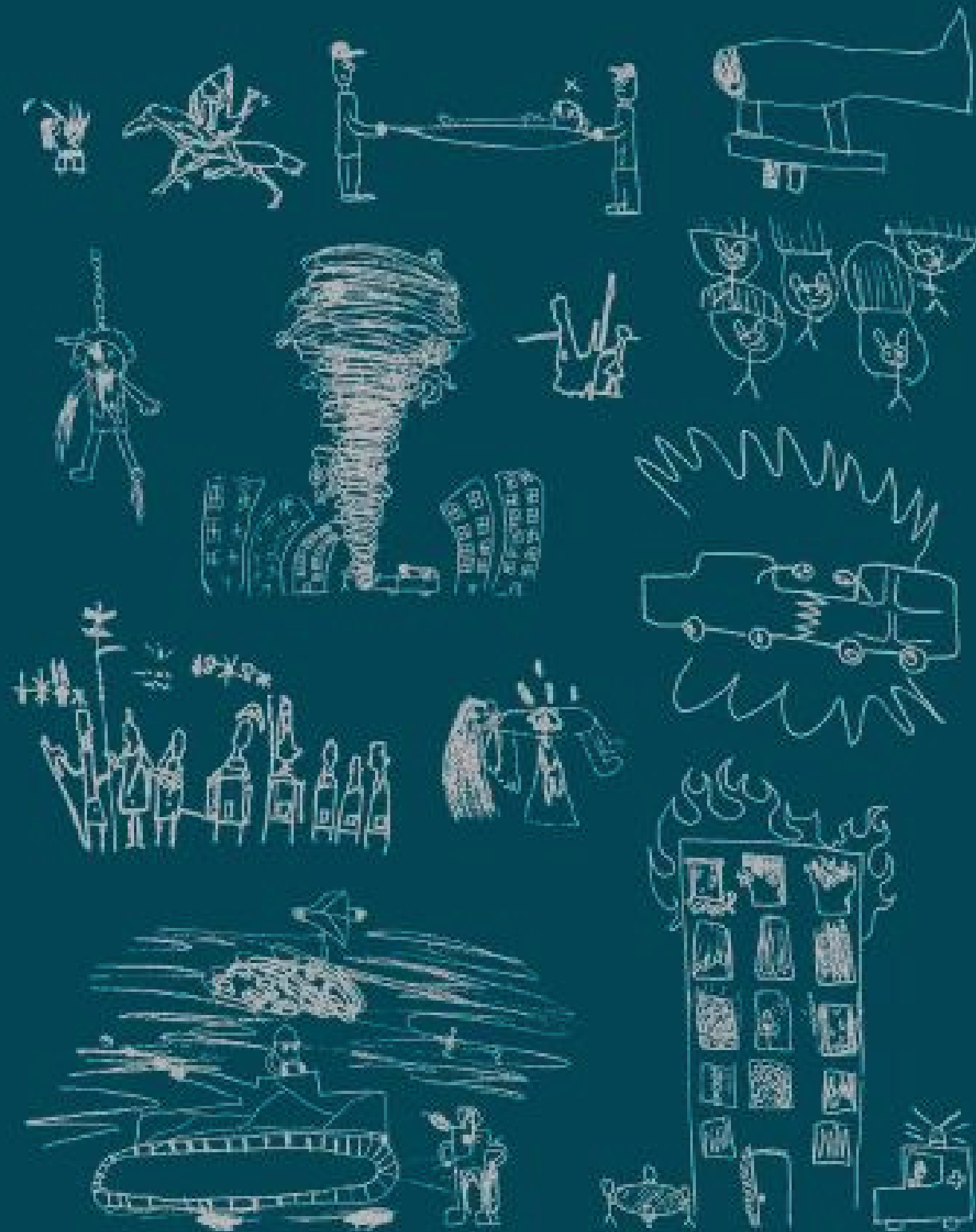

**רוני ברקן לפקודתכם.
מתייצב לשרות.**

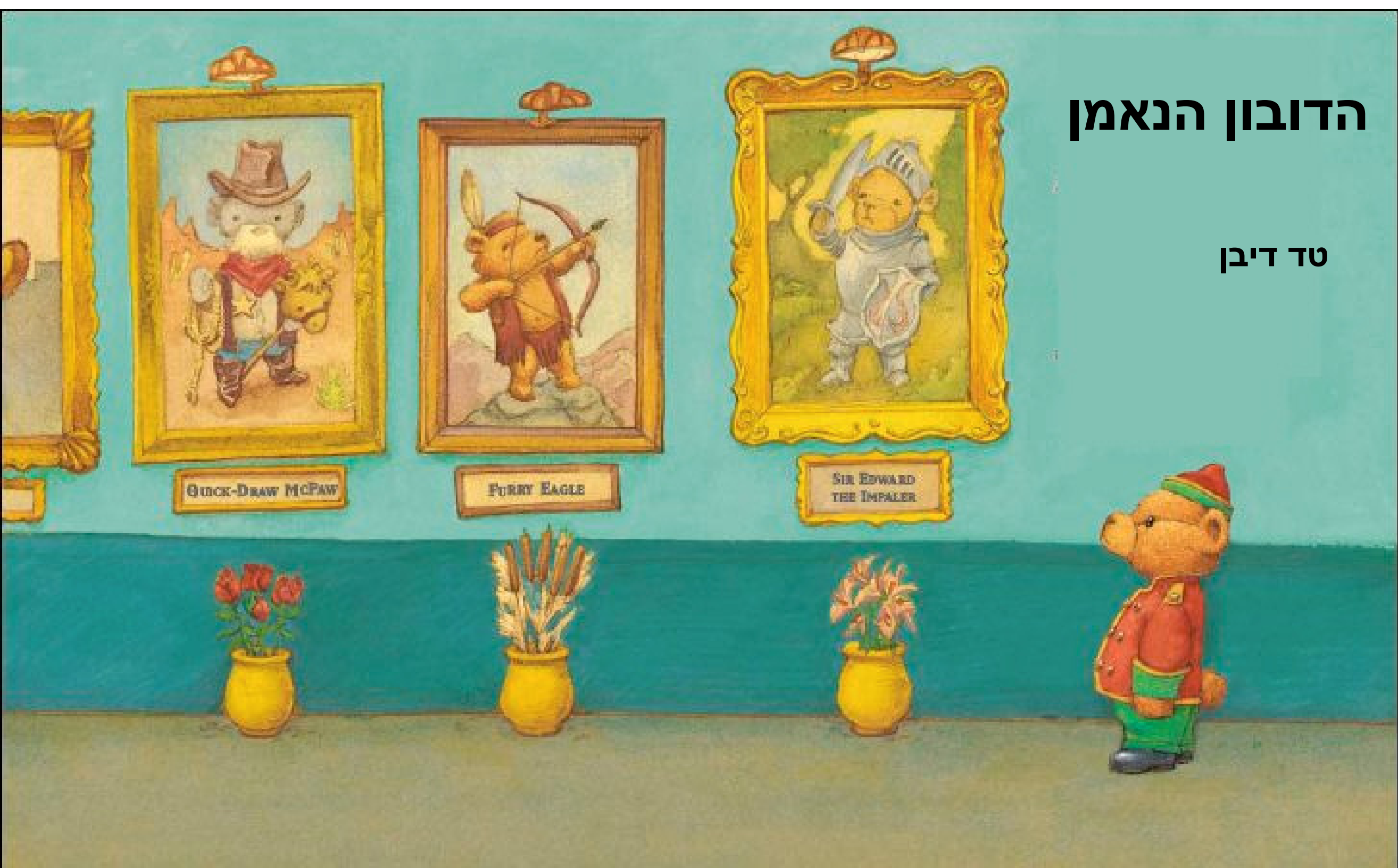

**מזל שעדיין אוכל לספר לכם.
יכול היה להיות אחרת,
לו לא היה לי המילוי הנכון.**

הדובון הנאמן

טד דיבן

לפני שנים, כשהייתי
עדיין צעיר מאוד
שירתתי בסיירת
הדובונים.
היו לנו בעיות עם ילד
בשם דודי.

דובון אחרי דובון נשלחו
לביתו למשימה חשובה:
להיות הדובון הנאמן
שלו.

אבל אפילו הקשוחים והאמיצים
ביותר
לא הצליחו לרכוש את לבו או
את דמיונו של דודי. הוא השמיד
את כולם.
פשוט, לא היה להם המילוי
המתאים.

ובסיירת
הדובונים
אזלו
הגיבורים
במהירות.

"לכן אני מחפש דובון עם משהו
מיוחד. אני זקוק לדובון עם המילוי
הנכון.
האם מישהו מתנדב?"

יום אחד המפקד אמר לנו
"אני בטוח שכולכם יודעים
על דודי.
הדובונים הקשוחים ביותר
שלנו ניסו לשווא להיות
הדובון הנאמן שלו."

"רוני" אמר המפקד "אתה
דובון טוב ואמיץ."

חשבתי רגע ואז
אמרתי
"כן המפקד. אני
הדובון הזה."

למחרת, בזריחת השמש, אמר לי המפקד
"בהצלחה, ברקן, נעקוב אחריך."

"תודה, המפקד" אמרתי.
והפלגתי ממפקדת סיירת
הדובונים, כדי לא לחזור לעולם.

כשהגעתי לביתו של דודי הוא
הרים אותי והביט בעיניי.

אבל אז הדברים התחילו
להחמיר.

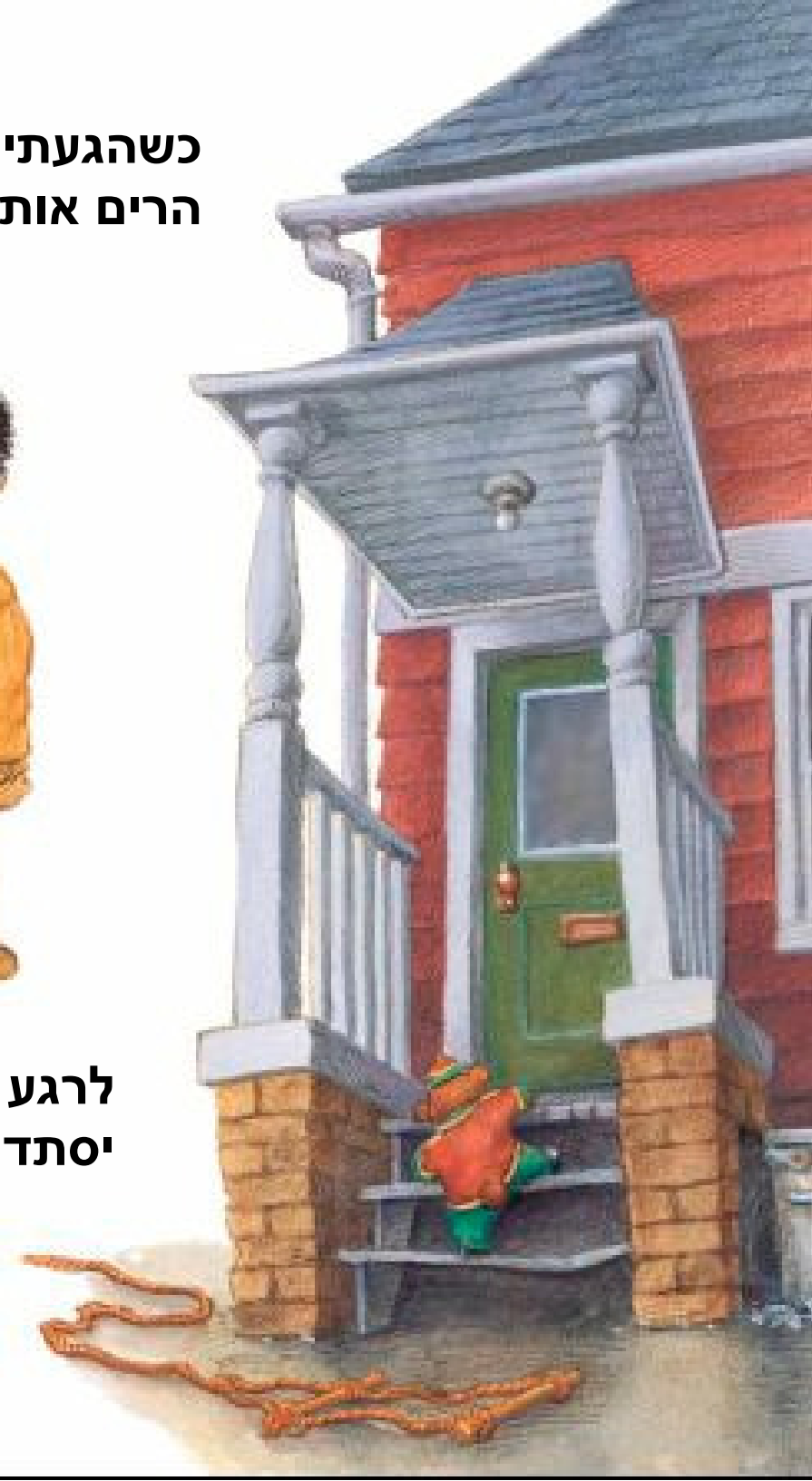

לא בכיתי ולא
התגוננתי.

הסתכלתי בעיניו
ואמרתי...

לרגע חשבתי שהכל
יסתדר יפה.

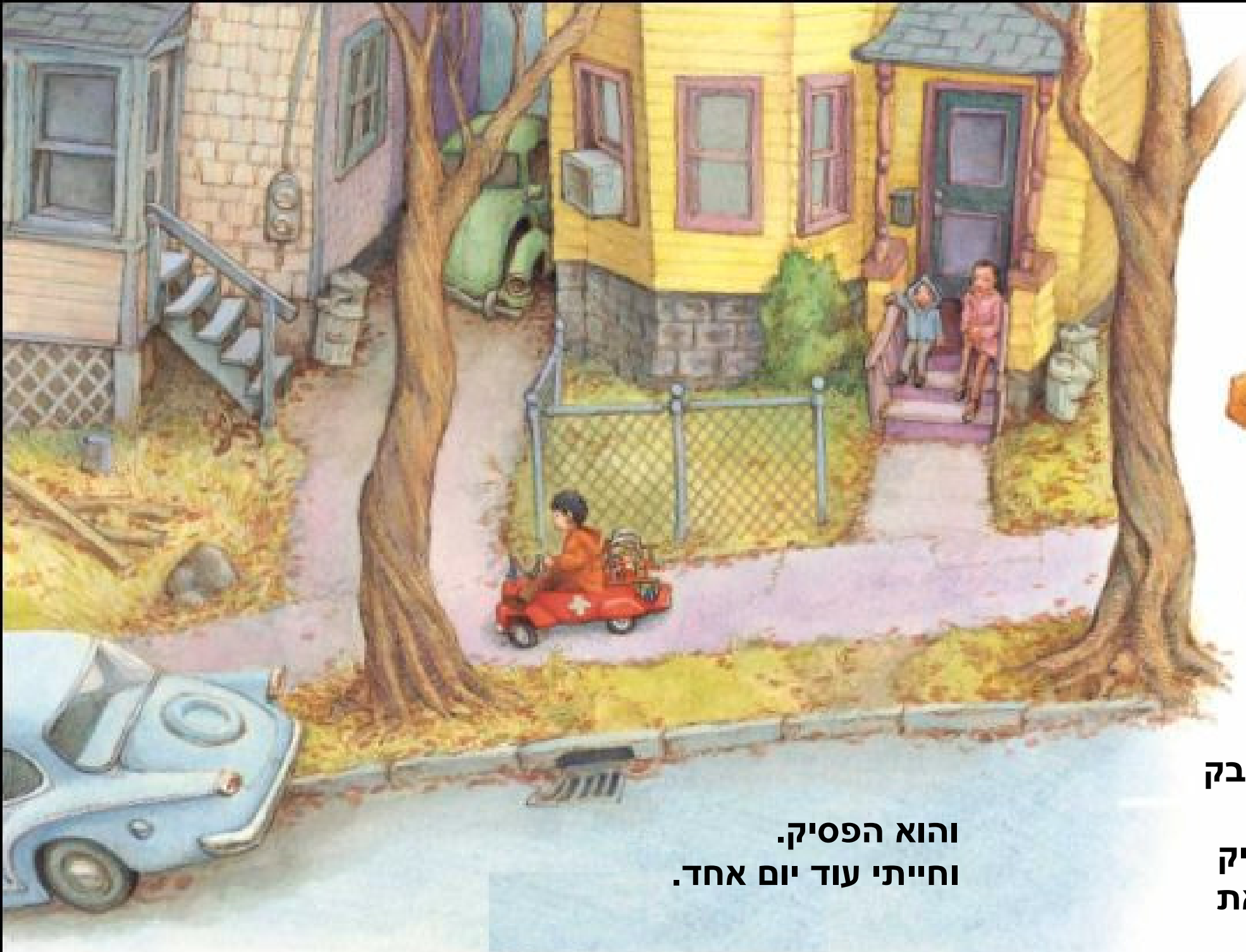

"אנא.. אל תתלוש את
הזרועות שלי."

"אני זקוק לזרועות כדי לחבק
אותך.
אם תתלוש אותן, איך אחזיק
אותך בלילה, ואיך אגרש את
החלומות הרעים?"

והוא הפסיק.
והייתי עוד יום אחד.

**למחרת שיחקנו, והמילוי
שלי נשפר.**

**אבל לא בכיתי. לא
התגוננתי.
הבטתי בעיניו ואמרתי:**

**"אנא.. אל תזרוק את
המילוי שלי. אני זקוק לו
כדי לאהוב אותך בכל לבי.
בלעדיו איך אוכל לאהוב
אותך כשעצוב לך
בפנים?"**

**למחרת שיחקנו, והמילוי
שלי נשפר.**

**אבל לא בכיתי. לא
התגוננתי.
הבטתי בעיניו ואמרתי:**

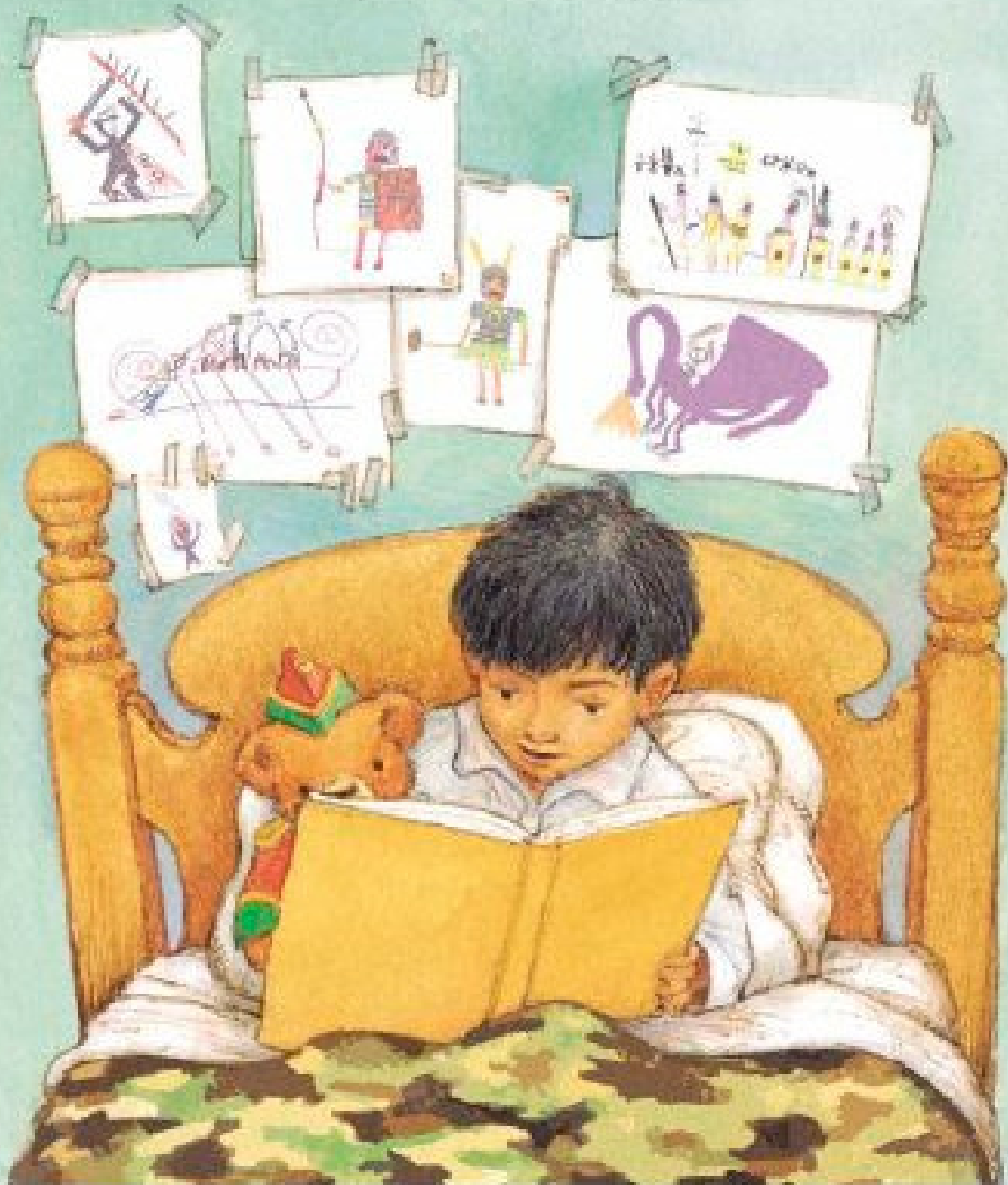
**"אנא.. אל תזרוק את
המילוי שלי. אני זקוק לו
כדי לאהוב אותך בכל לבי.
בלעדיו איך אוכל לאהוב
אותך כשעצוב לך
בפנים?"**

**למחרת שיחקנו, והמילוי
שלי נשפר.**

**אבל לא בכיתי. לא
התגוננתי.
הבטתי בעיניו ואמרתי:**

**"אנא.. אל תזרוק את
המילוי שלי. אני זקוק לו
כדי לאהוב אותך בכל לבי.
בלעדיו איך אוכל לאהוב
אותך כשעצוב לך
בפנים?"**

ונשארתי חי עוד יום אחד.

ואז הוא תיקן
את בטני...

..ושיחקנו במשהו
אחר.

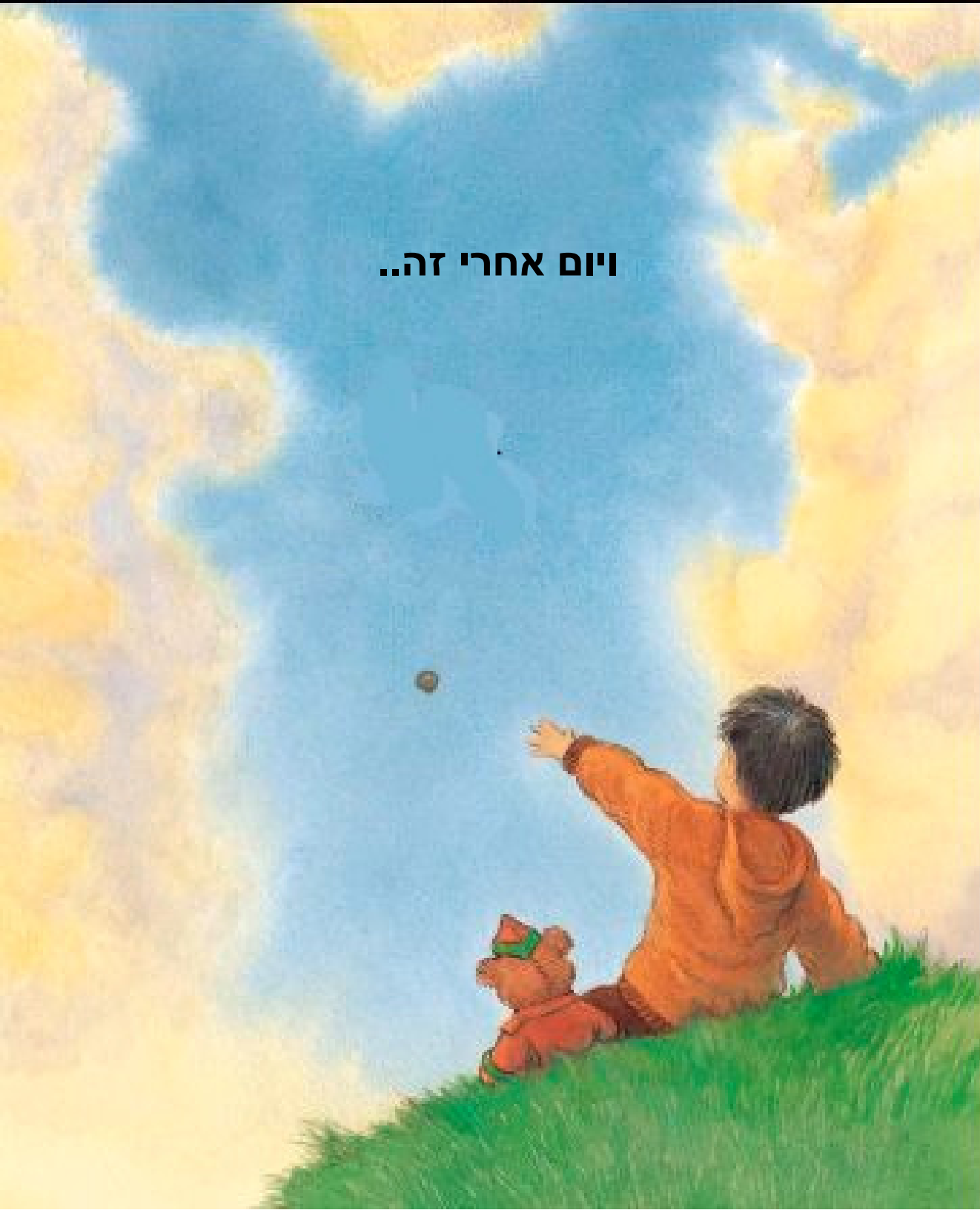
ביום השלישי טיפסנו
ביחד על עץ, אבל דודי
שכח להוריד אותי
לקראת לילה.

הצצתי דרך החלון
חדר השינה ואמרתי...

"בבקשה, אל תשאיר
אותי כאן. קר והלח
בלילה ואני זקוק
לפרווה כדי שיהיה לך
נעים לגעת בי.
אם הפרווה
שלי תהיה רטובה
וספוגת מים איך
אוכל לעודד אותך,
כשתתחיל לפחד
בחושך?"

ויום אחרי זה..

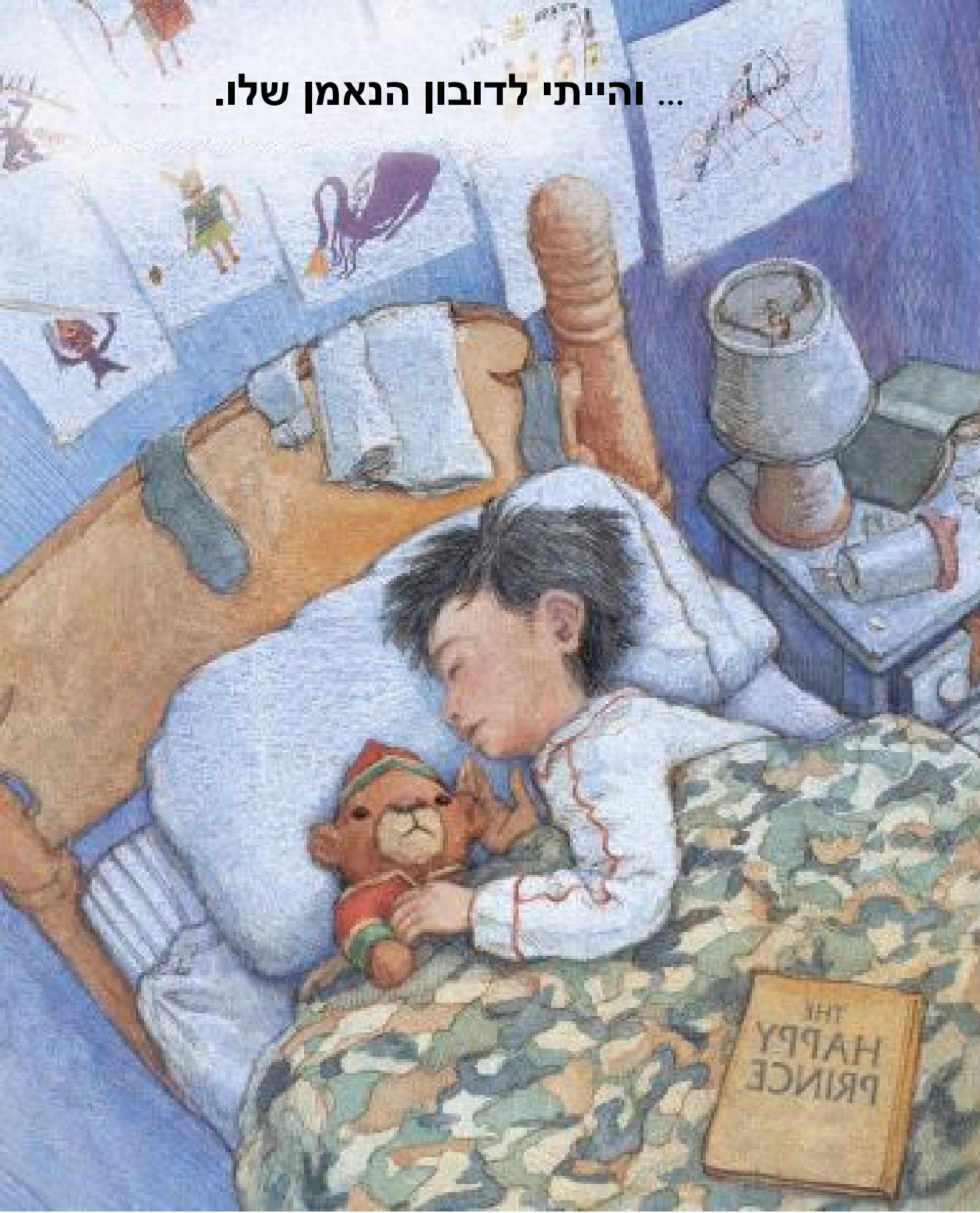
.. וייבש אותי...

והוא בא, הוריד אותי
מהעץ...

... ויכולתי להנות מעוד
יום חיים אחד.

... והייתי לדובון הנאמן שלו.

... ויום אחרי זה...

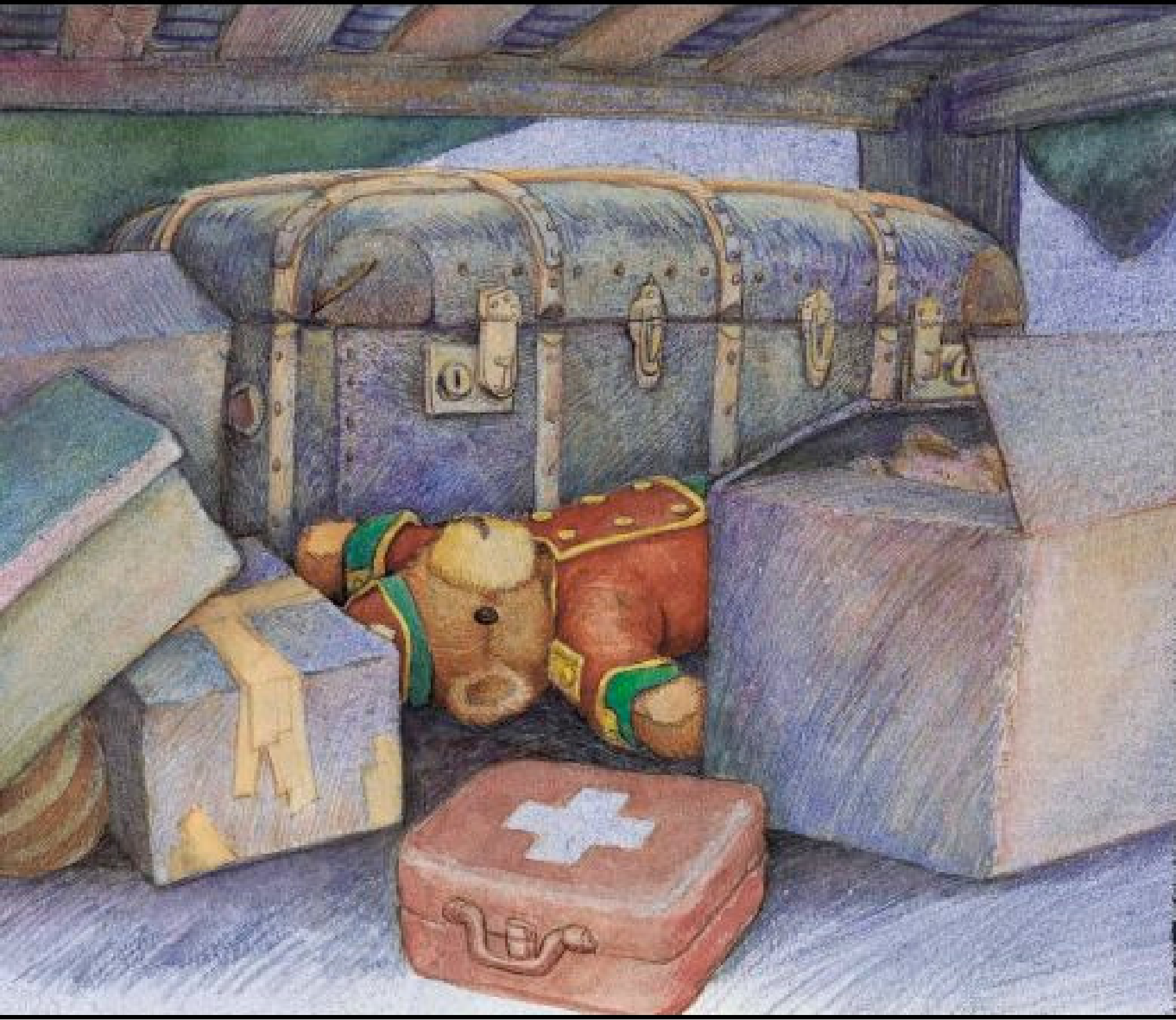
...נעשה לאט ברור...

...שמשו השתנה
בין דודי וביני..

כי התברר שבכל זאת היה לי
המילוי הנכון.

אבל יום אחד נפלתי תחת
המיטה וחיכיתי כל הלילה
שדודי ימצא אותי.

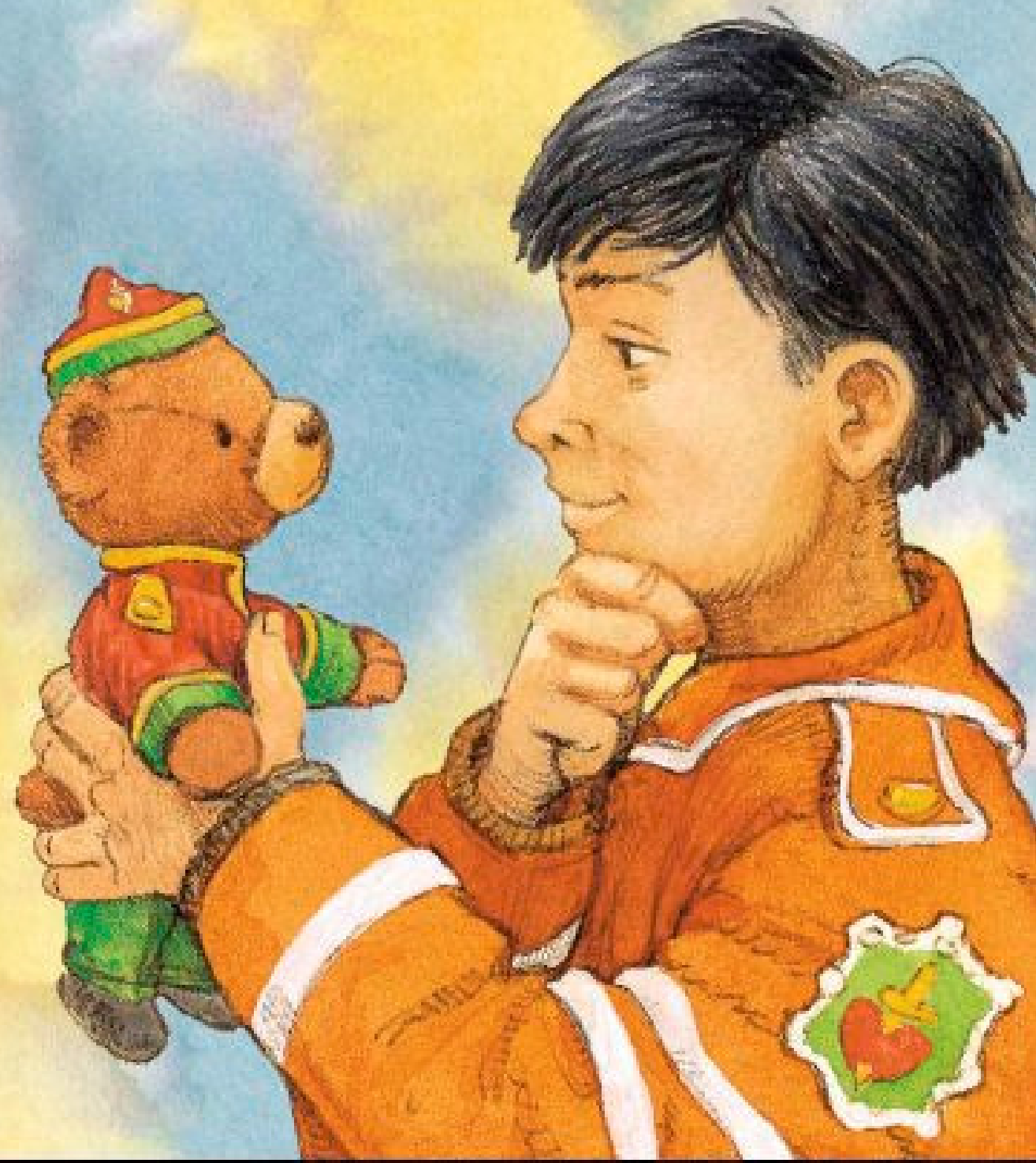
וחיכיתי גם למחרת,
ונשארתי שם חודשים
ושנים, וחיכיתי.

אבל אז, בלילה סוער
אחד, מישהו התפרץ
לחדר שינה, התחיל
לפתוח מגירות וארונות,
ובסוף הסתכל תחת
המיטה וראה אותי.

הוא הרים אותי, ניער
ממני אבק, הביט ישר
בעיניי וחייך.

זה היה דודי, שגדל ונעשה לבחור צעיר.
הוא לבש מדים של שרות ההצלה.
הוא ביקש שאבוא אתו בסערה למשימה
מסוכנת, הקשה מכל.

ואחרי כל השנים הרבות האלה, הלילה
ידעתי כבר לבטח...

שגם לדודי היה
המילוי הנכון.